

ἀποφρουντουλίζω Πόντ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ ἀγνώστου β' συνθετικοῦ.

1) Ἀποσπῶ τελείως τοὺς καρπούς, τίλλω τὰ φύλλα δένδρου ἢ πέταλα ἄνθους. 2) Συνεκδ. κατατρίβω, φθείρω.

ἀποφρουντούλισμαν τό, Πόντ. ἀποφρουντούλιγμαν Πόντ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποφρουντουλίζω.

1) Ἡ τελεία ἀπόσπασις τῶν καρπῶν ἢ φύλλων δένδρου ἢ πετάλων ἄνθους. 2) Συνεκδ. φθορά, κατατριβή κττ.

ἀποφρύγω Πελοπν. (Μάν.) κ.ά. ἀποφρυῶ Κρήτ. ἀποφρύσσω Κρήτ. ἀποφρύζω Κρήτ. ποβρύσ-σω Κύπρ. Μέσ. ἀποφρύγουμε Πόντ. ἀποφρύνουμε Πόντ. Μετοχ. ἀποφρυμένος Κεφαλλ.

Τὸ μεσν. ἀποφρύγω = ξηραίνω. Ὁ τύπ. ἀποφρύσσω καὶ ἐν Ἑρωφίλ. Ἀφιέρ. 41 (ἐκδ. ΣΞανθοῦδ.) καὶ Ριμάτ. κόρης καὶ νέου (ἐκδ. ἘLegrand Bibl. 2,51).

1) Περαιτῶ τὸ φρύξιμον, ἀποξηραίνω, ἐπὶ διτυρίτου ἄρτου Πελοπν. (Μάν.) κ.ά. : Θ' ἀνάψω αἶριο τὸ φούρνο ν' ἀποφρύξω καὶ τ' ἄλλα καρβέλια, γιὰτὶ μοῦ μουχλιαίνουνε Μάν.

2) Ἀμτβ. Ἀποξηραίνομαι, στεριεύω, ἐπὶ πηγῆς, φρέατος κττ. Κρήτ. Κύπρ. : Ἐπόφρυξε τὸ πηγάδι μας Κρήτ. Ἀποφρύζει ἡ βρύσι αὐτόθ. || Ἄσμ.

Οἱ βρύσες ἐποφρύξανε καὶ τὰ σταμνιά-ν- ἐσπάσαν αὐτόθ.

Πάνει μαγεύει τὰ νερά καὶ ἀποφρυγῶν οἱ βρύσες κ' ἐπέφτα γ' ἐποθαίνανε ἄθρῳποι πὸ τοοὶ δίφρες αὐτόθ. Ἡ σημ. καὶ ἐν Ἑρωφίλ. ἐνθ' ἄν. «μ' ἕνα θολὸ κι ἀπόμικρο ποτάμι π' ἀποφρύσσει» καὶ ἐν Ριμάτ. κόρης καὶ νέου ἐνθ' ἄν. «ὄντεν ἰδῆς τὸ πέλαγος ν' ἀρχίσῃ ν' ἀποφρύσση». Μετοχ. ἀποφρυμένος = κατὰξηρος, διψαλέος Κεφαλλ. : Φρ. Ξερὸς κι ἀποφρυμένος. Νησιτικός κι ἀποφρυμένος. Συνών. ἀποστεριεύω 2, ἀποστερεύω 2, ἀποφρυράζω 2. β) Στεριεύω, παύω νὰ παράγω γάλα Κύπρ. : Ποβρίσ-σουν οἱ αἶγες - οἱ κονέλ-λες (προβατίνες). Συνών. ἀποστεριεύω 1, ἀποστερεύω 1. 3) Μέσ. παύω νὰ αἰσθάνομαι ζέστην, δίψαν κττ. δροσίζομαι Πόντ. : Ἐπα λεμονάδα κ' ἐπεφρύγα (ἔπα = ἐπιον).

ἀποφρυμάρα ἡ, Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *ἀποφρυμός καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άρα.

Τὸ νὰ ὑποφέρῃ τις ἀπὸ ὑπερβολικὴν δίψαν, ἐκ τῆς ὁποίας ἀποξηραίνεται τὸ στόμα. Συνών. κοράκισμα.

***ἀποφρυξιαργά** ἐπίθ. θηλ. ἀποφρυξιαργά Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *ἀπόφρυξι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -αργά θηλ. τῶν εἰς -άρις ἐπίθ.

Ἡ χάνουσα τὸ γάλα τῆς εὐθὺς μετὰ τὴν γένναν τῆς, ἐπὶ αἰγὸς ἢ προβατίνας.

ἀποφρυξιμαῖος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀποφρυξιμαῖον τό, Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *ἀπόφρυξι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ιμαῖος, περὶ ἧς ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾷ 22 (1910) 241.

Ἀρνίον ἢ ἐρίφιον ἀνῆκον εἰς μητέρα, ἢ ὁποία ἔχασε τὸ γάλα τῆς εὐθὺς μετὰ τὴν γένναν τῆς. Συνών. *ἀπογαλισιμαῖος.

ἀποφτάνω Κρήτ.

Τὸ μεσν. ἀποφτάνω = καταφθάνω.

Φθάνω, καταφθάνω : Ἄσμ.

Θεοῖα μᾶς ἐξυγῶνανε κ' εἶχα φτερά 'ς τὰ πόδια κ' ἐπιάνασί μας ζωδανούς κ' ἐσφάζασί μας κιόλας, κιάνένα δὲν ἀφίνανε 'ς τὴ χώρα ν' ἀποφτάξῃ

Κρήτ. Ἡ σημ. καὶ ἐν Στάθῃ πρᾶξ. Β στ. 319 (ἐκδ. ΚΣάθα σ. 142) «κι ἄλλο τ' ἀφέντη μου ἐρχομός καὶ ὁ νοῦς μου τὸνε βάνει | πῶς ὦραν ὦρα ἐδεπὰ 'ς τὴ χώρα ἀποφτάνει». Συνών. φτάνω.

ἀποφτειάνω Κρήτ. Μακεδ. (Φλόρ.) Πελοπν. (Μάν.) — Λεξ. Αἰν. Δημητρ. ποφτειάνω Κρήτ. (Κατσιδ.) ἀποφκειάνω Πελοπν. (Οἶν. Βούρβουρ.)

Τὸ μεσν. ἀποφτειάνω.

1) Καλλωπίζω, στολίζω, εὐπρεπίζω Κρήτ. (Κατσιδ. κ.ά.) : Ποφτειάνεται γιὰ νὰ φαίνει' ὁμορφη Κατσιδ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Σαχλίκ. Γραφαὶ καὶ ἀφηγήσεις στ. 610 (ἐκδ. GWagner σ. 101) «κι ἀπὴν τὸ διαλαλήσασιν, λέγει, ἀκροσταθῆτε | ὅλες ἐδᾶ παστρεύεσθε, ὅλες ἀποφτειασθῆτε». Συνών. ἀποσιάζω 2, σιάζω. 2) Ἀποτελειώνω, ἄγω τι εἰς πέρας Μακεδ. (Φλόρ.) Πελοπν. (Βούρβουρ. Μάν. Οἶν.) — Λεξ. Αἰν. Δημητρ. : Ἐπόφκειασε τὸ τραπέζι Οἶν. Δὲν ἔχουμε λεφτὰ ν' ἀποφτειάζουμε τὴν ἐκκλησίαν τοῦ χωριοῦ μας Μάν. || Ἄσμ.

Τὰ περιστέρια κουβαλοῦν κ' οἱ ὁμορφες τὸ φτειάνουν, τό φτειασαν καὶ τ' ἀπόφτειασαν, πιάουν χορὸ χορεύουν Φλόρ. Συνών. ἀποτελειώνω 1.

ἀποφτειασίδι τό, ἀμάρτ. ἀποφκειασίδι Πελοπν. (Μάν. Λακων. Οἶν.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποφτειάνω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίδι.

Συνήθως ἐν τῷ πληθ. 1) Αἱ ὑπολειπόμεναι ἐργασίαι πρὸς ἀποπεράτωσιν ἀρξαμένου ἔργου Πελοπν. (Μάν.) : Κάτι ἀποφκειασίδια χρειάζονται ἀκόμα κ' ἔβαλα μερικὰ μεροδούλια καὶ τέλειωσα. 2) Τὰ ὑπολειπόμενα μετὰ τὸ κοσκίνισμα τῶν σιτηρῶν ἄχρηστα σκύβαλα. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀποσώρι 1.

ἀπόφτειασμα τό, Κρήτ. (Κατσιδ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποφτειάνω.

Καλλωπισμός, στολισμός ἐνθ' ἄν. : Φτάνει τ' ἀπόφτειασμα καὶ κατέχομέ δο πῶς εἶσαι ὁμορφη Κατσιδ. Ἡ σημ. καὶ ἐν Ἑρωτοκρ. Δ 19 (ἐκδ. ΣΞανθοῦδ.) «καὶ τὰ συχνιά ἀποφτειάσματα τῆς Ἀρετῆς, Ἀρτέμη, | δὲν τὰ 'χω νὰ 'σα γιὰ καλὸ κι ὁ λογισμός μου τρέμει».

ἀποφτερός ἐπίθ. Κρήτ. (Τοπόλ.) ἀποχτερός Θήρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπόφτι, παρ' ὃ καὶ ἀπόχτι, καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ερός.

Ἀλίπαστος, ἐπὶ κρέατος ἐνθ' ἄν. : Ἄσμ.

Καὶ κάτσε καὶ λοάρισε ἀπ' ὅ,τι θὰ μᾶς βγάλλῃς γι' ἀπόχτι γιὰ λουκάνικο γι' ἀποχτερὸ κομμάτι Θήρ.

Γι' ἀπάκι γιὰ λουκάνικο γι' ἀποφτερὸ κομμάτι γι' ἀπὸν τὸ βαρελλάκι σου κιὰμμιὰ γουμπὰ γεμάτη (κουμπὰ = κούππα) Τοπόλ.

ἀπόφτι τό, Σῦρ. ἀπόχτιν Κύπρ. ἀπόχτι Θήρ. Ἰκαρ.

Κάρπ. Κρήτ. Μεγίστ. Μῆλ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Ρόδ. Σύμ. Σῦρ. Χίος (Καρδάμ. κ.ά.) κ.ά. πόχτι Θράκ. (Βασιλικ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *ἀπόπτιον. Τὸ ἀπόχτι ἐκ τοῦ ἀπόφτι καθὼς καὶ ἀδερφοποιτός - ἀδερφοφτός - ἀδερφοχτός. Τὸ μεσν. ἀπόκτιν λογία γραφὴ ἀντὶ ἀπόχτιν. Περὶ τῆς λ. ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾷ 22 (1910) 207 κέξ.

1) Κρέας τὸ ὁποῖον διὰ καταλλήλου ἐπεξεργασίας ἀλατιζόμενον καὶ ἐκτιθέμενον εἰς τὸν ἥλιον ἢ καὶ παρὰ τὴν ἐστίαν καθίσταται παστὸν (ἐνιαχοῦ δὲ καὶ ἰχθύες ἀλίπαστοι) ἐνθ' ἄν. : Ἐφρα ἀπόχτιν τὸ ἑκακοστομάδασα Κύπρ. Ἐγίνην ὁ δεῖνα σὰν ἀπόχτιν πὸν τὴν ἀρρώσκιαν αὐτόθ. || Φρ.

